

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: SANGFUGLEN

Citation: Hauch, Carsten: "SANGFUGLEN", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid84558/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

Og aldrig kan hun skifte sit Aasyn uden Feil,
Og aldrig kan jeg glemme det klare Jomfruspeil;
Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

— Den Lilievand sig hviled udi den grønne Lund,
Da nærmed sig en Ridder med Falk og med Hund,
Da skifted hun sin Tanke, da skifted hun sit Sind,
Og snart hun ogsaa skifted sin favre Rosenkind;
Thi ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

SANGFUGLEN.

I Skoven synger den vilde Fugl
Saa langt fra den banede Sti,
Dog Mængden kjender den ikke,
Den kommer ei der forbi.

— »Og kjender end Mængden mig ikke,
Det skal ei forstyrre min Fred,
Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
At Vaaren skal smile derved.

Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
At den kan til Himlen naae,
Og høres af Skovens Alfer
Og alle de Fugle smaa.

Og høre mig Skovens Alfer,
Da svigte mig Tonerne ei,
Og naar jeg har endt mine Sange,
Da kan jeg jo flyve min Vei.

Og naar jeg har endt mine Sange,
Og naar mine Unger har Fjer,
Da flyver jeg til et bedre Land,
Da synger ei her jeg meer.

Da flyver jeg til et bedre Land
Ved Stjernernes natlige Glands,
Hvor Vaaren evindelig fletter
En aldrig visnende Krands.»

VED MIN TILBAGEKOMST TIL NORGE
I AARET 1851.

Her saae jeg Lysen først bag Fjeldets Tinde,
Her fandt jeg tidlig alt et venligt Læ;
Her blev jeg vugget paa min Moders Knæ,
Mens Espen skjælv i Nattens sagte Vinde.

Ja, jeg det husker grant, her var jeg hjemme,
Her har jeg fisket i det dybe Vand,
Her har jeg leget paa den blege Strand,
Og aldrig kan min Barndoms Leeg jeg glemme.

Og her jeg vandred i de stille Dale,
Her saae jeg Elven i sit dybe Fald,
Her har jeg anet først min Musas Kald,
Mens Fossen larmed høit i Bjergets Sale.

Her blev med Fjeldets Aander jeg fortrolig,
Og her jeg fandt saa mangen ærlig Ven,
Som sikkert aldrig jeg skal see igjen,
Før hist vi samles i en bedre Bolig.